

Nový týždeň – Nová Mluva

Stále nad tým premýšľam. Tento týždeň bude jedným z najväčších mílnikov môjho života. Už nikdy nebudem rovnaký Michal ako doteraz. Už nikdy nebudem rozmýšľať rovnakým spôsobom ako doteraz. Už nikdy si nebudem pýtať jedlo rovnakým spôsobom ako doteraz. Už nikdy sa nespýtam človeka rovnakým spôsobom „Ako sa máš?“ ako doteraz...

Tieto myšlienky mi vírili hlavou cestou sem. Aj keď som pri jazde počúval životopis Steva Jobsa, viackrát som sa do nich tak ponoril, že som musel pretočiť nahrávku o pár sekúnd naspäť. Ale neboli to zlé alebo stresujúce myšlienky. Ba práve naopak... Čím som viac premýšľal, tým som sa nevedel dočkať, keď dorazím na miesto.

Najviac ma tešila a aj stále teší jedna a tá istá vec. Nebudem v tom sám. Budú tam ľudia s rovnakým problémom ako mám ja. Môžem byť najotvorenejší aký som kedy v živote bol. A to je podľa mňa jedna z najlepších vecí na celom kurze. Človek si zrazu uvedomí, že pri rozprávaní nemusí premýšľať nad rozprávaním.

A takto psychicky naštartovaný som vošiel do miestnosti na piatom poschodí. Pozdravil, ospravedlnil za chvíľkové meškanie, zavesil bundu, v rýchlosti prezrel okolité tváre, sadol si a začal počúvať Evženu s Hankou. Po krátkom úvode nadišiel čas na predstavovanie. Svoju časť som si celkom užil, no viac ma zaujímalo počúvať slová ostatných. V každom z predstavovaní som sa stotožnil aspoň s jednou myšlienkou. A to ma potešilo. Predsa vždy vás poteší, keď nejakú vec iní cítia alebo prežívajú rovnako ako vy. To sa týka hocijakej veci v živote, nielen reči.

Po obede nasledoval STOP starej reči. Vtedy som mal zvláštne pocity... Také podivné uvoľnenie. V pozadí sa začali vynárať myšlienky z rána a ja som sa do nich na chvíľu ponoril. Potom však začali cvičenia a moja pozornosť sa opäť vrátila do reality.

Cvičenia boli zaujímavé. Miestami som sa bavil, no miestami som cítil isté napätie. Budem musieť zapracovať hlavne na uvoľňovaní.

Potom, ako nám Evžen vysvetli zaujímavé miesta v meste, sme sa vydali každý svojou nemou cestou. Moja prvá zastávka bola

zmenáreň. Tešil som sa na lístočkovú konverzáciu. „Bude to zábava“ povedal som si v hlave. A aj bola. Na moje udivenie sme sa s pani v zmenárni celkom dobre „porozprávali“. Bola príjemná a pri odchode som jej napísal, že ešte ma čaká vybaviť si ubytovanie týmto spôsobom. To bude ešte len sranda. Obaja sme sa zasmiali, s úsmevom na tvári som pohľadom poďakoval a odišiel.

Cestou som sa stavil v obchode, no tam už nebolo toľko možností na konverzáciu, pretože za mnou sa tisli zákazníci.

Potom som sa vydal hľadať ten môj komunistický internát. Našťastie som ho našiel bez veľkej námahy. Pani na vrátnici bola taktiež milá. Prehodili sme si pár lístočkov a ukázala mi izbu. Bol som veľmi zvedavý na ten luxus. Avšak, je to tu celkom slušné. Dokonca mám aj posteľ.

Po vybalení som si pár minút oddýchol a pustil sa do svojich pracovných vecí. Teraz dopisujem report dnešného dňa a o chvíľu si spravím relaxáciu.

Tak, to by bolo snáď všetko dôležité o mojom prvom dni. Ospravedlňujem sa za dĺžku, ale v polovici ma to začalo baviť a nevedel som prestať.